

Stadswandeling stichting Vagebond

Een stad van contrasten: een wandeling door de schaduw van de verzorgingsstaat

Gids Bernard

Op een frisse lenteochtend verzamelen deelnemers en docenten van STEP zich in het centrum van Nijmegen voor een bijzondere stadswandeling. Gids Bernard, een ex-dakloze, deelt zijn verhaal. Na een scheiding raakte hij dakloos en woonde een jaar in een tent in de Ooijpolder. Niemand wist hiervan, zelfs zijn werkgever en kinderen niet.

Stichting Straatmensen

Onderweg passeren we een uitgiftepunt van Stichting Straatmensen. Hier kunnen daklozen van maandag tot en met vrijdag gratis een warme maaltijd krijgen. De stichting krijgt geen subsidie, maar draait op donaties en vrijwilligers. Dit roept vragen op over de verzorgingsstaat: waarom is er voor deze mensen geen structurele hulp? Waarom zijn organisaties zoals deze afhankelijk van liefdadigheid?

Het Kruispunt Nijmegen

We lopen verder naar de stichting Het Kruispunt Nijmegen, een inloopvoorziening voor dak- en thuislozen. Hier kunnen ze terecht voor een kop koffie, een luisterend oor en soms een beetje hulp bij het regelen van praktische zaken.

Stadswandeling stichting Vagebond - vervolg

Stichting Dagloon

Ook bezoeken we Stichting Dagloon, een organisatie die (ex-)daklozen en andere kwetsbare mensen de kans biedt om ritme en werkervaring op te doen. Hier kunnen mensen een paar dagdelen per week werken voor een kleine vergoeding, wat helpt om weer structuur in hun leven te brengen. Dit soort initiatieven laten zien hoe de samenleving deels de gaten in de verzorgingsstaat probeert op te vullen.

De Nederlandse verzorgingsstaat: een vangnet met gaten

Nederland staat bekend om zijn verzorgingsstaat, een systeem waarin iedereen recht heeft op basisvoorzieningen zoals zorg, onderwijs en een sociaal vangnet. Maar voor mensen zoals Bernard werkt dit systeem niet altijd even goed. De bureaucratie maakt het moeilijk voor daklozen om weer op de been te komen. Zonder adres geen zorg, zonder zorg geen hulp, en zonder hulp geen uitzicht op verbetering.

Toch biedt de stad ook hoop. Dankzij de op de vorige pagina genoemde stichtingen worden daklozen niet volledig aan hun lot overgelaten. Maar de vraag blijft: moet dit afhangen van vrijwilligers en donaties, of hoort de verzorgingsstaat hier een grotere rol in te spelen?

De wandeling met Bernard heeft niet alleen laten zien hoe het is om dakloos te zijn, maar ook hoe onze samenleving omgaat met kwetsbare groepen. Het besef groeit: een verzorgingsstaat die niemand achterlaat, is nog steeds een ideaal dat niet volledig is bereikt..

